

14 Ιανουαρίου 2015

Αγιοκατάταξη Μοναχού Παΐσιου Αγιορείτου

[/ Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Όπως έγινε λίγο πριν γνωστό, στη χορεία των Αγίων της Εκκλησίας μας συγκαταλέγεται επίσημα από σήμερα ο μοναχός Παΐσιος Αγιορείτης. Παρουσιάζουμε, λοιπόν για τους αναγνώστες της «Πεμπτουσίας» ένα σημείωμα για τους περισσότερο χαρακτηριστικούς σταθμούς του βίου του αγίου ανδρός.

Ο όσιος πατήρ Παΐσιος ο Αγιορείτης γεννήθηκε από ευλαβείς γονείς στα Φάρασα της Καππαδοκίας το έτος 1924, λίγες μέρες πριν από τη φυγή των Φαρασιωτών από την πατρώα γη για την Ελλάδα. Στη βάπτισή του, ο όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης, ο πλήρης ημερών και αγιότητος βίου κοσμούμενος ιερέας των Φαράσων, τον ονόμασε Αρσένιο, «για να τον αφήσει καλόγερο στο πόδι του», όπως χαρακτηριστικά είπε.

Στην Ελλάδα, η οικογένεια του μικρού Αρσενίου εγκαταστάθηκε στην Κόνιτσα της Ηπείρου, όπου ο ίδιος πέρασε τα παιδικά και νεανικά του χρόνια. Γαλουχούμενος με τις διηγήσεις για το θαυμαστό βίο του αγ. Αρσενίου, έλεγε ότι θα γίνει μοναχός από την ηλικία των 5 ετών! Και αφού έμαθε να διαβάζει, αγαπημένη του ασχολία υπήρξε η ανάγνωση των βίων των Αγίων, των οποίων μιμήτο τους ασκητικούς αγώνες με θερμό ζήλο.

Μετά από τις εγκύκλιες σπουδές του δε θέλησε να συνεχίσει στα γράμματα, αλλά προτίμησε να μιμηθεί το Χριστό και μαθήτευσε στην τέχνη του ξυλουργού, την οποία άσκησε με επιμέλεια και δεξιοσύνη. Στην ηλικία των 15 ετών αξιώθηκε της θέας του Κυρίου, για ένα μόνο φιλότιμο λογισμό, μέσω του οποίου απέκρουσε μία δαιμονική προσβολή του πειρασμού της απιστίας. Από τότε φούντωσε μέσα του ακόμη περισσότερο η φλόγα της αγάπης του Θεού και ο πόθος για τη μοναχική ζωή.

Ακολούθησαν καιροί ταραχής και αναστάτωσης για την Ελλάδα, λόγω της ξένης Κατοχής και του εμφυλίου πολέμου. Ο Όσιος όμως, τόσο ως πολίτης όσο και ως στρατιώτης κατά τη θητεία του, επέδειξε απaráμιλλο θάρρος και αυτοθυσία.

Ήταν πρόθυμος να δώσει κάθε στιγμή και τη ζωή του ακόμα για τη σωτηρία των άλλων. Ευρισκόμενος μάλιστα συχνά μέσα στον καταιγισμό των φονικών πυρών, συνέβη να σώσει με τις θερμές προσευχές του πολλούς στρατιώτες, αλλά να σωθεί και ο ίδιος με τρόπο θαυμαστό.

Ύστερα και από αυτές τις περιπέτειες, θέλησε να καταταγεί στο αγγελικό τάγμα των μοναχών, με τα φτερά που δίνει ο θείος έρωτας. Έτσι, μετέβη στο Άγιο Όρος, αναζητώντας έναν οδηγό για τη ζωή της κατά Θεόν ησυχίας. Δεν κατάφερε όμως να εκπληρώσει αμέσως τον πόθο του. Παράλληλα, οι δικοί του βρέθηκαν την ίδια περίοδο σε μεγάλη οικονομική δυσκολία, οπότε τον κάλεσαν να τους βοηθήσει. Έτσι, επέστρεψε στην Κόνιτσα και εργάστηκε ως μαραγκός. Μετά από 3 χρόνια όμως, σε ηλικία 29 ετών πλέον, εγκατέλειψε τα πράγματα του κόσμου και επέστρεψε στην Αθωνική Πολιτεία.

Αφού περιήλθε σκήτες και καλύβες, ακολούθησε τελικά τη συμβουλή ενός

σεβάσμιου γέροντα και εντάχθηκε στην αδελφότητα της Ι.Μ. Εσφιγμένου, γνωστής τότε για την αυστηρή της τάξη. Εκεί έζησε μέσα στην ολοτελή υπακοή και επιδόθηκε σε υπέρμετρη άσκηση, υπερβάλλοντας σε κόπους για χάρη του Χριστού και των αδελφών του. Έχοντας όμως άσβεστο μέσα του τον πόθο για τον ησύχιο και απράγμονα βίο, πήρε την ευλογία του Ηγουμένου και πήγε να μονάσει στην Ι.Μ. Φιλοθέου, που ήταν τότε σε κατάσταση ιδιόρρυθμη. Εκεί προετοιμάστηκε για τη ζωή του ερημίτη, κάτω από την καθοδήγηση ενός διακριτικού και σοφού γέροντα. Τότε μάλιστα έγινε και σταυροφόρος μοναχός, παίρνοντας το όνομα Παΐσιος.

Υπακούοντας μάλιστα σε θεία βουλή, δεν εγκαταστάθηκε στην έρημο αλλά στην κατεστραμμένη Ι. Μονή της Παναγίας του Στομίου, που βρίσκεται κοντά στην Κόνιτσα. Σε αυτήν έζησε 4 χρόνια, ζώντας ισάγγελο βίο, παλεύοντας με τους πειρασμούς, ευεργετώντας τους ανθρώπους της περιοχής, σώζοντας πολλούς από τις διδασκαλίες των προτεσταντικών ομάδων που δρούσαν εκεί, και ανακαινίζοντας με πολύ μόχθο το Μοναστήρι.

Όταν ολοκληρώθηκε το έργο της ανακαίνισης και ο κίνδυνος από τις ετερόδοξες ομάδες εξέλιπε, ο Όσιος παρακαλούσε μέσα στους πειρασμούς, που καθημερινά τον πολιορκούσαν, θερμά το Θεό να του δείξει το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει. Έτσι, δέχθηκε ως θεόσταλη την πρόσκληση κάποιου ιεροδιακόνου να τον συνοδεύσει στο θεοβάδιστο Όρος του Σινά. Πάνω σε κείνον τον άνυδρο και ξερό τόπο, στο ασκητήριο της Αγίας Επιστήμης, έζησε επιτέλους αυτό που χρόνια ποθούσε, την προς Θεόν μόνωση.

Αγωνιζόμενος με πολλή ταπείνωση, διαρκή νηστεία, ακατάπαυστη αγρυπνία και αδιάλειπτη προσευχή, κατάφερε να υπερνικήσει τις παγίδες του μισόκαλου εχθρού, και να απολαύσει την ένωση με το Θεό. Γεμάτος από τη χάρη της θείας παρακλήσεως, απολάμβανε την κατά Θεόν ευφρόσυνη μέσα στο καμίνι της απaráκλητης ερήμου.

Δεν θα υπήρχε, έτσι, κανένας λόγος να εγκαταλείψει το στάδιο εκείνο της αρετής, εάν - φευ! - δεν ενέσκηπτε η σωματική ασθένεια από το τραχύ κλίμα, η οποία τον ανάγκασε να επιστρέψει στην κατά σάρκα πατρίδα του. Επανερχόμενος στο Άγιο Όρος, δεν ελάττωσε το πλήθος των ασκητικών αγώνων του, παρά την καταβολή του σώματος, καθώς στο πνεύμα διατηρούσε την πρότερη ζέση του. Ζώντας λοιπόν ως ξένος και παρεπίδημος στη γη, έφτασε να γίνει πολίτης του ουρανού.

Έχοντας, συνεπώς, την πράξη ως την «επίβασιν» της θεωρίας, έφτασε σε υψηλά μέτρα και έγινε κοινωνός θείων μυστηρίων. Εντρύφησε έτσι και στην ωραιότητα του Κυρίου, ενώ επιπλέον έτυχε και της Θεομητορικής ευλογίας. Συνομίλησε με αγίους που εμφανίστηκαν μπροστά του, βίωσε την όραση του Άγγελου Φύλακά του,

άκουσε αγγελικούς ύμνους και καταυγιάστηκε από το ουράνιο φως.

Το όνομά του διέτρεξε σύντομα όλη την οικουμένη, έλκοντας πλήθος ταλαιπωρημένων ανθρώπων, από κάθε ηλικία και κοινωνική τάξη, προς την ταπεινή καλύβα που φέρει το όνομα «Παναγούδα», κοντά στις Καρυές, στην οποία έζησε τα 14 τελευταία χρόνια της επίγειας ζωής του. Εκείνος, βέβαια, μη θέλοντας να στερηθεί την αγαπητή του ησυχία, είχε το λογισμό να αναχωρήσει σε τόπο άγνωστο, και από την αφάνεια πλέον να προσεύχεται ελεώντας και στηρίζοντας τον κόσμο.

Και πάλι όμως ήλθε μια εκ Θεού πληροφορία, ότι οφείλει να παρηγορεί όλους τους ανθρώπους, κατά την προφητική ρήση: «Παρακαλείτε, παρακαλείτε τον λαόν μου». Έτσι αφιερώθηκε πλέον στην παραμυθία και ανακούφιση όλων των ανθρώπων. Τη νύχτα δε, σαν λαμπάδα που λιώνει, προσευχόταν με πολύ πόνο για σύμπασα την ανθρωπότητα, μνημονεύοντας μάλιστα και μεγάλο πλήθος ονομάτων, ζώντων και κεκοιμημένων.

Αλλά και κατά τη διάρκεια της μέρας, δαπανιόταν για να αναπαύει τις ψυχές του πλήθους των προσκυνητών που συνέρρεαν στο καλύβι του, απεργαζόμενος τα μεγάλα χαρίσματα με τα οποία τον πλούτισε η θεία χάρη, σαν καλός οικονόμος για την παράκληση και σωτηρία τους. Διότι και τα απόκρυφα βάθη των καρδιών διέβλεπε, και τα μέλλοντα προέλεγε, και σωματικές και ψυχικές ασθένειες θεράπευε, και είχε εξουσία πάνω σε ακάθαρτα πνεύματα, ώστε να ελευθερώνει δαιμονισμένους με την επίκληση του θείου ονόματος. Τα λόγια του ήταν «ως λόγια Θεού», κατά το Αποστολικόν.

Σε όλους φανέρωνε τον αληθινό σκοπό της παρούσας ζωής, που είναι η προετοιμασία για την αληθινή μας πατρίδα, τον ουρανό, όπως εξηγεί και ο ιερός Καβάσιλας. Αδιάκοπα προέτρεπε τους επισκέπτες του, λοιπόν, σε μετάνοια, εξομολόγηση και φιλότιμο αγώνα. Ήταν δε στη συναναστροφή του γλυκός, απλός, ευχάριστος, ελεήμων και μακρόθυμος. Ενώ είχε πολλή συμπάθεια προς τους αμαρτωλούς, κάποτε γινόταν ως «λέων πυρ πνέων», εναντίον εκείνων που προφασίζονταν διάφορες δικαιολογίες παρεξέκλιναν από το θείο δρόμο και τις πατερικές παραδόσεις. Πολεμούσε, ακόμη, με σφοδρότητα το κοσμικό πνεύμα, θεωρώντας το ως το μεγαλύτερο εχθρό της σωτηρίας των πιστών.

Αυτός ο ακαταπόνητος ασκητής, αφού υπέμεινε από τη νεότητά του πολλές σωματικές ασθένειες, υπέμεινε γενναία και ευχαρίστως στο τέλος και τους μαρτυρικούς πόνους του καρκίνου, από τους αναπαύθηκε τη 12^η Ιουλίου του 1994, σε ηλικία 70 ετών. Κοιμήθηκε στην Ι.Μ. του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου, κοντά στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης, την οποία καθοδηγούσε πνευματικά για 28 χρόνια. Στο

Μοναστήρι αυτό, κοντά στον Ι. Ναό του Αγ. Αρσενίου του Καππαδόκη, βρίσκεται και ο τάφος του, όπου αναπαύεται πλέον το πολύαθλο σώμα του. Από τον ουρανό πλέον, ο Όσιος Παΐσιος ευεργετεί ακόμη περισσότερο τους ανθρώπους, έχοντας μεγάλη παρρησία προς το Φιλάνθρωπο Θεό, Τον οποίο ανελλιπώς δόξασε στη ζωή του.